19/10/2025

«Όταν πηγαίνουμε σχολείο»: Συζήτηση στο «ENOPIA εν δράσει…» με εκπαιδευτικούς

/ Ενορίες

Μία εκτενής, βιωματική και στοχαστική συζήτηση τεσσάρων εκπαιδευτικών και γονέων, γύρω από την πραγματικότητα της σύγχρονης ελληνικής εκπαίδευσης, τις προκλήσεις της, τις αξίες που λείπουν, τις προσδοκίες της κοινωνίας και το όραμα για το σχολείο του μέλλοντος.

Εκδήλωση με θέμα «Όταν πηγαίνουμε σχολείο», πραγματοποιήθηκε την Παρασκευή 17 Οκτωβρίου, στο Πνευματικό Κέντρο του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, στο πλαίσιο του προγράμματος «ENOPIA εν δράσει…».

Συμμετείχαν ο Πρωτοπρεσβύτερος π. Αντώνιος Καλλιγέρης, Διευθυντής της Διεύθυνσης Ποιμαντικής Γάμου και Οικογένειας της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών, Εκπαιδευτικός, ο Καθηγητής κ. Δημήτρης Γκαλημανάς, η Δασκάλα κα Δέσποινα Σπύρου και η Νηπιαγωγός κα Ευάννα Σταυρουλάκη.

Η συνάντηση αποτέλεσε μια εκτενή, βιωματική και στοχαστική συζήτηση τεσσάρων εκπαιδευτικών και γονέων, γύρω από την πραγματικότητα της σύγχρονης ελληνικής εκπαίδευσης, τις προκλήσεις της, τις αξίες που λείπουν, τις προσδοκίες της κοινωνίας και το όραμα για το σχολείο του μέλλοντος.

Η συζήτηση ξεκίνησε με αναφορά στον ιστορικό της εκπαίδευσης Αλέξη Δημαρά και στη διαπίστωση ότι καμία εκπαιδευτική μεταρρύθμιση στην Ελλάδα δεν ολοκληρώθηκε, κυρίως λόγω έλλειψης κοινού οράματος.

Οι τέσσερις συνομιλητές, εκπαιδευτικοί σε διαφορετικές βαθμίδες και ταυτόχρονα

γονείς, μοιράστηκαν τις εμπειρίες τους. Τονίζοντας σε πρώτο επίπεδο την απογοήτευση και την κόπωση τους που είναι διάχυτες, καθώς το όραμα που τους ώθησε να γίνουν εκπαιδευτικοί φαίνεται να μην είναι σταθερό μπροστά στις δυσκολίες της καθημερινότητας και στην έλλειψη στήριξης από γονείς και κοινωνία.

Αναφέρθηκαν ακόμη στη μείωση της εμπιστοσύνης των γονέων προς τους εκπαιδευτικούς που παρατηρείται ιδιαίτερα μετά την πανδημία, ενώ το σχολείο αντιμετωπίζεται συχνά ως τυπική διαδικασία και αναγκαίο κακό και όχι ως χώρος έμπνευσης των παιδιών.

Μία άλλη διαπίστωση που επισημάνθηκε ήταν η παρατηρούμενη αποστασιοποίηση των γονέων οι οποίοι συχνά δεν συμμετέχουν ενεργά στη σχολική ζωή των παιδιών τους, ενώ η κοινωνία έχει χάσει τη συνοχή της παλιάς γειτονιάς και την άμεση ανθρώπινη επαφή.

Τονίστηκε από τους συνομιλητές η ανάγκη το σχολείο να διδάσκει πρακτικές δεξιότητες και να ενισχύει την αυτονομία των παιδιών, κάτι που συχνά παραμελείται λόγω της υπερφόρτωσης τους με ύλη και τη γραφειοκρατία που παρατηρείται στη ζωή της σχολικής κοινότητας.

Ενώ ιδιαίτερη μνεία έγινε στην εργαλειοποίηση της γνώσης που αντιμετωπίζεται ως μέσο για την επιτυχία σε εξετάσεις και την επαγγελματική αποκατάσταση και όχι ως μέσο αυτογνωσίας και ολοκλήρωσης του ανθρώπου.

Άλλη παράμετρος που εξετάστηκε ήταν η έλλειψη ελεύθερου χρόνου και

παιχνιδιού. Τα παιδιά, ακόμα και στο νηπιαγωγείο, στερούνται τον ελεύθερο χρόνο και το παιχνίδι, καθώς κυριαρχούν οργανωμένες δραστηριότητες και προγράμματα.

Οι μαθητές πιέζονται να ανταποκριθούν στις προσδοκίες των γονέων, με αποτέλεσμα να βιώνουν άγχος, ανταγωνισμό και δυσκολία στη συνεργασία και την ανάπτυξη υγιών σχέσεων. Η προσδοκία των γονέων είναι ότι ακριβώς είναι η κοινωνία μας, καθρέφτης της κοινωνίας μας που σήμερα πια είναι εικονική. Δηλαδή το παιδί σε μια όσο δυνατόν μικρότερη ηλικία να μπορεί να γίνει αναγνωρίσιμο και δεύτερον να βγάζει πολλά λεφτά για να ζήσει άνετα. Ενώ η γραφειοκρατία και η έμφαση στα μετρήσιμα αποτελέσματα οδηγούν σε απρόσωπα σχολεία και εκπαιδευτικούς που λειτουργούν διεκπεραιωτικά.

Πέραν όμως από τις διαπιστώσεις, στη συζήτηση τέθηκε και το όραμα που έχουν οι τέσσερεις εκπαιδευτικοί για το σχολείο. Με πρώτο σημείο που έθεσαν, την ανάπτυξη της προσωπικότητας των παιδιών. Το σχολείο πρέπει να στοχεύει στην ολόπλευρη ανάπτυξη του ανθρώπου, να καλλιεργεί την κριτική σκέψη, την ενσυναίσθηση, τη χαρά, την εμπιστοσύνη και τις υγιείς σχέσεις.

Όπως είπαν χαρακτηριστικά:

«Θα θέλαμε ένα σχολείο το οποίο να είναι δημιουργικό, με μία κοινότητα η οποία δρα, μια κοινότητα η οποία ακούει τις ανάγκες των παιδιών, γιατί τα παιδιά έχουν φωνή και ζητούν να τα ακούσουμε. Αλλά εμείς δυστυχώς νομίζω ότι πάρα πολύ επιλεκτικά ακούμε, αν ακούμε και όσα ακούμε από αυτά που μας λένε. Γιατί τα παιδιά μιλάνε και με τις σιωπές τους και μιλάνε απ’ τα πρώτα χρόνια που έρχονται στο σχολείο.»

Μία άλλη παράμετρος που τέθηκε, αφορά στη συνεργασία σχολείου και οικογένειας. Ειδικότερα τονίστηκε πως η συνεργασία εκπαιδευτικών και γονέων είναι απαραίτητη για την ευτυχία και την πρόοδο των παιδιών.

Αναφέρθηκαν ακόμη οι τέσσερεις συνομιλητές στην αναγνώριση του έργου των

εκπαιδευτικών. Και επεσήμαναν ότι παρά τις δυσκολίες, οι εκπαιδευτικοί συνεχίζουν με μεράκι και φιλότιμο, αλλά συχνά νιώθουν ότι η πολιτεία και η κοινωνία δεν αναγνωρίζουν το έργο τους. Και σήμερα οι εκπαιδευτικοί πρέπει να στηριχτούν γιατί υπάρχουν εκπαιδευτικοί με όραμα, εκπαιδευτικοί που θέλουν να εμπνεύσουν αξίες στα παιδιά.

Σαν τελευταία στοιχεία που διαμορφώνουν το όραμα τους για το σχολείο, τέθηκε η ανάγκη για αξίες και η επανεκκίνηση. Εφόσον διαπιστώνεται το έλλειμμα αξιών στην κοινωνία και η ανάγκη για μια νέα αρχή, με έμφαση στην αγωγή, την έμπνευση και την καλλιέργεια της σοφίας και όχι μόνο της γνώσης.

Η συνάντηση ολοκληρώθηκε με αισιόδοξο τόνο και μήνυμα ελπίδας. Γιατί παρά τα προβλήματα, υπάρχει ελπίδα όσο υπάρχουν άνθρωποι με όραμα, μεράκι και διάθεση να προσφέρουν το λιθαράκι τους για ένα καλύτερο σχολείο και μια καλύτερη κοινωνία. Η αλλαγή ξεκινά από τον καθένα μας, με μικρές πράξεις και με τη φροντίδα για τον συνάνθρωπο και το κοινό καλό.

«Όλοι μας ξέρουμε τι φταίει και όλοι μας έχουμε εντοπίσει ποια είναι η παρανυχίδα που έκανε το χέρι μας να έχει ανάγκη ή να κοπεί ή να χειρουργηθεί. Εάν θέλουμε, μπορούμε στο δευτερόλεπτο αυτής της καλοπροαίρετης στιγμής παραδείσου που κρύβει ο καθένας μας μέσα του, να το βάλει σε προτεραιότητα και να αρχίσει να φροντίζει την παρανυχίδα προκειμένου να τη θεραπεύσει.»

Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου / Ι. Ν. Ευαγγελιστρίας Πειραιώς